

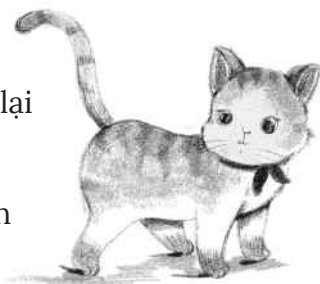
Chương 1

Cá Thu

Cá Thu là cô mèo trắng vàng mà ba tặng cho Dương sinh nhật vừa rồi. Màu vàng nhiều hơn chút, sau khi ngắm nghía cô tự nhận thấy như thế, và đặc biệt là bốn chân như đi bốn chiếc giày lông màu vàng.

Cá Thu xinh lắm, cô mèo cũng điệu nữa, điệu từ bé. Dáng đi uyển chuyển nhẹ nhàng, đuôi dài ve vẩy. Cô mèo thích lúc nào lông cũng phải mượt mà, cho nên hơi chút xộc xệch là lại liếm lông cho đâu vào đấy.

Dương không biết các con mèo khác thế nào, chứ mèo

nhà cô bé phải nằm ổ gọn gàng, chậu cát đi vệ sinh cũng phải sạch sẽ, bát ăn cơm mỗi ngày đều phải rửa.

Cá Thu lúc thì rất quẩn người, lúc lại thích một mình một góc. Lúc vui thì sờ má, vuốt lông, gãi cằm đều được, lúc buồn thì chẳng cho ai chạm vào.

Dương ngày nào cũng rửa bát cơm, lấy nước sạch cho Cá Thu, mèo đi vệ sinh xong là liền thu dọn, lúc cô bé đi học thì việc này nhờ mẹ, lại còn dặn dò rất kĩ.

Nếu Dương thương Cá Thu số hai thì ai dám nhận số một! Cá Thu cũng biết thế nên suốt ngày bám lấy Dương nũng nịu, chỉ có Dương được chạm vào nó khi nó buồn thôi!

Mỗi ngày Dương đi học, Cá Thu đều nhìn theo đến khi bóng cô bé khuất sau tòa nhà sơn xanh mới quay đi, lúc cô về nó đã chờ sẵn ở cửa. Hẳn Cá Thu cũng quý Dương vô cùng!

Hôm nay cũng vậy, vừa về nhà là Cá Thu gừ gừ rúc vào chân Dương, trong lòng cô bé như có dòng suối ấm áp chảy qua. Cô chẳng bao giờ từ chối nó được cả.

“Bế em lên, vuốt ve em đi!”

Hiểu được ám hiệu của Cá Thu, Dương nhẹ nhàng bế nó lên.

Chà, cô nhóc lên cân dữ quá, có nên giảm khẩu phần ăn không? Cá Thu ‘ngoao ngoao’ phản đối. Dương cười, tiếng cười giòn tan lạnh lạnh.

Nhìn Cá Thu ăn là niềm vui của cô. Rất nhiều lần cô thắc mắc sao con mèo bé vậy mà sức ăn khủng khiếp đến thế!

Nhưng nhìn đôi mắt tròn xoe lạnh lợi, má phồng lên, lúc nhai dễ thương khôn xiết, cô lại tặc lưỡi đồ thêm thức ăn.

Tối đến, Cá Thu đã vào trong chăn sẵn sàng ngủ, Dương còn bài tập chưa xong. Thở dài ngao ngán, không ít lần cô định bỏ dở lên nằm đắp chăn, nhìn con mèo nằm ngủ cô không kìm lòng.

– Sao cứng lại ngủ lúc chị đang đánh vật với đồng bài tập hả?

Vừa nói Dương vừa gãi gãi sau tai Cá Thu, nó chẳng ừ hử gì, chỉ vươn cổ ra chiều thỏa mãn.

Một lúc sau, khi cô đang ngập ngựa trong đồng đại số, Cá Thu chậm rãi ngồi dậy, chậm rãi liếm lông, chậm rãi nhảy ‘phốc’ lên bàn. Đuôi nó quẹt qua bút cô đang cầm, nguệch một đường dài trên trang vở.

– Cá Thu!

Không thèm nghe, nó xoay người nằm giữa trang vở một cách duyên dáng. Lại muốn được chú ý rồi đây!

Liếc nhìn đồng hồ, sắp 11 giờ.

“Còn *xíu mai* đến lớp sớm làm, cùng *lắm* thì chép bài bạn. Kệ!”

Tự nhủ như thế, Dương ôm Cá Thu lên giường. Bây giờ thì cô nhóc lại ngoan thế, chỉ ‘gừ gừ’ mấy tiếng mềm mại, rúc sâu vào cổ Dương.

Ôi, còn ai sướng hơn Cá Thu nữa không!

Được cho ăn ngon, được ngủ khi nào dậy thì dậy, được làm nũng, khi nào vui thì cho vuốt, khi tức giận thì cào cấn, việc duy nhất cô nàng phải nhớ là đi vệ sinh đúng chỗ.

– Giá mà mình được làm mèo! – Dương cảm thán.

Với tay tắt đèn, cô không để ý đến một đôi mắt lóe lên trong đêm đen.

Rất nhanh, mọi vật đều chìm vào màn đêm đặc quánh như cà phê.

Chương 2

Vấn đề của học sinh cấp II

– Chết rồi!

Dương bật dậy, luýnh quính nhìn đồng hồ.

– Chết rồi! Chết rồi! Chết rồi!

Hôm qua Dương ngủ quên không đặt báo thức.

Cô vội vàng xuống khỏi giường, Cá Thu bị tiếng động đánh thức cũng nhảy xuống theo. Dương đánh răng qua loa, không kịp rửa mặt, vợ vội xách vở vào cặp, thay đồ chớp nhoáng.

– Mẹ ơi, mẹ cho Cá Thu ăn hộ con nhé!

Bỏ lại câu nói, loáng cái đã không thấy bóng dáng Dương đâu.

Cá Thu ngơ ngác nhìn theo cô chủ.

Dương bị muộn ba mươi phút, lỡ mất buổi truy bài đầu giờ.

Đã rón rén vào lớp vẫn bị phát hiện, Sao Đỏ ghi tên.

Tệ hơn là cô bé không có thời gian làm nốt bài tập toán hôm qua bỏ dở.

Theo định luật Murphy, “trong cái rủi có cái xui” cô bị gọi lên bảng trả bài và lĩnh một con “ngỗng” to tướng.

Chưa hết, cô quên vở tiếng Anh ở nhà, nên dù làm bài rồi cũng không biết nói làm sao!

Hôm nay đúng là ngày tệ nhất trong đời!

Dương kéo lê từng bước mệt mỏi về nhà, cô không còn tâm trạng cùng lũ bạn đi uống trà sữa lúc tan học nữa. Vứt cặp sách lên ghế, cô thả mình xuống giường, xui lơ không còn sức lực.

Cá Thu ngạc nhiên quá, mọi khi cô chủ về, lần nào cũng xoa đầu rồi cho nó *pate* mà. Nó rón rén vào phòng, nhìn Dương đang nằm sắp buồn thiu, liền nhảy lên giường dụi dụi.

Dương nhồm lên, vuốt ve bộ lông mềm mượt của Cá Thu.

– Hôm nay chị không có tâm trạng đùa nghịch đâu. Em ra chỗ khác chơi đi!

Cá Thu ‘ngoao ngoao’ tỏ ý phản đối, nó có muốn đùa nghịch đâu. Chỉ muốn nằm đây cùng buồn với

Dương thôi. Nó liếm liếm tay cô bé bằng chiếc lưỡi ram ráp, rồi nằm xuống, bên cạnh Dương.

Dương rúc tay vào cái bụng rất ấm của Cá Thu, ấm áp chảy ngược vào tim, sao mà cô ấm lòng đến thế! Nước mắt tự động lăn dài, cô có định khóc đâu, nhưng ấm áp quá, cô không sao kìm được.

Cá Thu dụi dụi đầu vào cổ Dương ra chiều an ủi.

– Cá Thu ơi, em tốt quá! Giá mà chị cũng được làm mèo, chẳng phải học cũng không phải làm bài. – Dương thút thít.

Cô bé chống tay dậy, đi vào nhà vệ sinh lau nước mắt, không thấy Cá Thu đang nhìn cô bằng một đôi mắt rất lạ.

Chương 3

Hỏi: Làm thế nào khi tăng cân?

Đáp: Giảm cân

Dương học lớp 9, sắp đến giai đoạn quan trọng là chuyển cấp nên lượng bài tập rất nhiều.

Thấy cô học ngày học đêm, mẹ Dương xót con nên bồi bổ cho cô nào là gà tần lá ngải, dạ dày hầm thuốc bắc, trứng vịt lộn... Dương đã thuộc dạng mũm mĩm, nhờ sự chăm sóc của mẹ nay lại càng mập mạp.

Dương phát hiện ra mình lên cân khi cô không kéo được khóa quần đồng phục. Chết thật, chẳng lẽ cô đã mập đến thế rồi! Hỏi mẹ cũng bằng hòa, vì trong mắt mẹ, con gái có béo bao giờ!

Dương đi học trong tâm trạng bất an, tai động lên nghe ngóng. Cứ hễ ai nhắc đến từ “mập”, hay “béo” là cô lại giật mình thon thót. Đến trường, cô bé cố gắng thu mình lại, thật nhỏ thật nhỏ để không làm phiền đến ai.